

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 7.

1. APRIL 1932

4. ÅRGANG

Misjonsbreve fra Kina og Argentina

På interessante reiser med evangeliet.

*Misjonær W. Rudolf, Dagny og Henry Gulbrandsen
får besøk. — Opropp til bedehus.*

KINA

Det er nu en tid siden vi skrev i Misjons-Røsten. Tiden går, og vi går med. Har atter vært ute på en reis. Sist høst besøkte vi flere svenske misjonsstasjoner og en dansk (N. P. Rasmussens) og hadde en underbar tid. Nu har vi besøkt en del norske misjonsstasjoner, og Gud ga oss også nu en herlig tid. Når kineserne feirer sitt nyttår, benytter de troende anledningen til å holde stormøter, folket har da god tid til å gå på møtet. Vi reiste først til Süanhwafu og kom frem om kvelden. Folket brente røkelse, så vi kunde både lukte og se det. Gleder oss til den dag da alt dette avgjeder skal oppføre, en ren vennelse ved alt dette. Møtene i Süanhwafu var riktig dyrebare, møter på gaten om dagen og i kapellet om kvelden. Mandag morgen brøt vi opp, str. Ruth og jeg. Signe fortsatte med møtene her. Vi kom til søster Guri Oddens plass ut på eftermiddagen og overnattet der. Tidlig neste morgen brøt vi opp og kjørte i timevis gjennom et eivleie. Vi satt og rullet og rullet på runde stener og rystet og skaket. Kvelden kom, og vi var meget trette da vi nærmet oss byen. Vi fikk se et lys på veien, det var noen som ga signal med det. A, tenkte vi, hvad var det? Jeg sa at jeg hadde hørt at ryverne brukte dette signal. Vi speidet og speidet, jo der lå virkelig noen og lurte på oss. Denne gang tok vi ikke feil. Der reiser sig plutselig to skikkelser med truende ordre om å utlevere våre penger o. s. v., men skrekken varte som godt var ikke så lenge, for hvem andre var det enn broder og søster W. Rudolf som var kommet ut for å møte oss. Vi hilste på hverandre. Her ute er det stor stas når utlendinger kommer på besøk. Vi kom inn i godt varmt rum og fikk god aftensmat. A, hvor det smakte godt å legge sig den kvelden. Neste dag hadde vi møte, mange samles til møter her og tror sikkert at her forestår en vekkelse. Neste morgen brøt vi atter tidlig opp for å kjøre fem norske mil på kjørren. Så må en betenke at det går i skritt hele veien, humper og skunker så en får være glad en rekker det på dagen. Kjører gjennom den ene landsby efter den annen, avgudstempler og avguder lyser en i møte overalt. Klokken 12 holdt vi en times rast, og fortsatte så videre. Da vi kom til Yüchow til søster og broder Dagny og Henry Gulbrandsen var stormøtene alt slutt. De hadde holdt på over en uke. De fleste var reist hjem, men det blev sendt bud til landsbyene at folk måtte komme tilbake og flere kom. Vi hadde noen

underbare dager sammen. A, hvor det var åpent å tale Guds ord, og de rakte alle sammen hendene i været og ba oss komme igjen. Da vi en aften sa at «halleluja» er likt på alle språk, og at det er et himmelsk ord, da blev det en jubel så veldig. Noen sang i tunger, andre ropte halleluja, og vi prist alle Gud som best vi kunde. Pris skje Gud! Tenk hvilken dag da vi skal møtes hjemme hos Jesus.

Tirsdag morgen brøt vi så atter opp for å vende hjem. Atter i dagevis på kjørren. Vi hadde et par møter underveis. Siste dag fikk vi snestorm, uff så felt, bitende kaldt, sne og sand føk om hverandre. Da vi kom til stasjonen måtte vi vente to timer på toget. Vi var så røde og varbitte som noen sjoulker. Ut på eftermiddagen nådde vi Simpaoan, hvor vi kom i varmt hus. A, hvor vi var hungre, hadde bare spist noen nøtter om dagen for å stille lulten. Vennene disket ut med varm deilig middagsmat og ut på eftermiddagen samlet de hele huset til kaffe. Vi satt i lun samtale og holdt oss i ovnskroken nesten hele eftermiddagen. Ute hylte stormen enda verre enn før. Om kvelden var det møte. Det var ikke så mange folk akkurat, men vi fikk en god stund.

Søndag morgen opprandt klar og fin. Nu var lokalet fullt av folk og vi hadde en herlig dag sammen. Det er broder og søster Parley Gulbrandsen som virker her, og søsknene Øiestad, Askje, Johansen og Moi. Disse arbeider meget i landsbyene og blandt kvinnene. Gud har gjort store ting også her. Ja, det vil jeg si, elskede venner i hjemlandet, ingen ligger på latsiden. Nu har jeg fartet rundt og besøkt mange misjonsstasjoner, og Gud arbeider overalt. Sjele frelser og der arbeides med iver både på stasjonene og rundt i landsbyene, så eders bønner og midler er ikke forjevnes.

Mandag morgen reiste vi hjem. På en stasjon kom br. Torkild Rasmussen strålende som en sol inn på toget og hilste på oss. Han fortalte hvor store ting Herren hadde gjort hos dem. Ja pris skje Gud, slik går tiden for oss i Kina.

Nu er vi da atter hjemme, og Herren er også her iblandt oss. Dog, et sårt punkt er det for oss: vårt lokale er altfor lite. Det er

nemlig et kineserhus vi har stelt litt på. Elskede venner, om I ikke kan gi midler, så vær med og betil Gud for oss, og kan dere være med å gi, så meget bedre. Efter nuværende veksling på norske kroner vilde vi trenge omkring 2000 — to tusen — kroner. Dette er jo ikke en liten sum nu da tidene er så vanskelige, men vi tenkte om vennene vilde bruke samme fremgangsmåte som br. Støve til lokallet i Nord-Norge, nemlig gi 5 eller 10 kroner hver, så vilde det ikke gå lang tid før lokallet kunde reises. Om noen forsamling vilde ta opp et offer på et møte til dette formål, hvor det skulde glede oss. Og hvordan lokallet stappes fullt, det skulde dere bare se, og så lavt under taket at man nesten kan rekke opp med hånden. Nu da våren og sommeren kommer blir det utholdelig å sitte der inne. Stedet her er veldig tett befolket og vi kunde samle store skarer om vi fikk et større hus. Så vær med og gi din gave, stor eller liten, kjære broder og søster. Er sikker på at det vil glede Herren og du vil også selv bli glad. Vår kasserer vil gjerne ta imot. Hans adresse er: Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo. Hvert beløp, når du skriver hvad det skal gå til, vil bli kvittert for i Misjons-Røsten, må Herren legge sin velsignelse til dette opprop og la det lykkes for Jesus skyld. Amen. — Er overbevist om at mange skal frelles her.

Gud arbeider på folket. En kvinne som går på møtene her fikk høre at det var ubibelsk for kvinner å ha kortklipt hår. Hun gikk ut og kjøpte sig en hårtopp, for hun vilde ikke være imot bibelen, sa hun. Men det er jo om å gjøre at hjertet kommer i rett forhold til Gud, så greier det sig nok med hårtoppen og det øvrige. Og det er jo det vi forkynner for dem, at Jesus må få komme inn i hjertet.

Lev vel, elskede venner. Jesus kommer snart. Tusen hilser, eders i Jesus bevarede søstre Signe Pedersen og Inga Johnsen,
87 Lao Chien Fang chao Yang
Men nei, Peking Kina.

ARGENTINA

Kjære misjonsvenner.
Guds fred.

Og Gud er mektig til å gjeder all nåde i rikelig mål, for at I alltid i alle ting kan ha alt hvad I trenger til, og således rikelig kan gjøre all god gjerning.

2. Kor. 9, 8.

Ja i sanhet vi har en mektig Gud, og vi kan av hele vårt hjerte utbryte med sangeren når han sier: «En Gud vi har, en Gud som hjelper, vår hjelp den kommer fra himmelen».

Det er idag tre måneder siden jeg kom til Argentina, og under denne tid har jeg fått erfare Herrens trofasthet og nåde til hver dag, ti Guds nåde den er hver morgen ny og hans barmhjertighet er stor. Halleluja. Jeg er ennu i Rio Tercero på br. Andresehs misjonsstasjon, men det er ikke lenge nu før jeg skal bryte opp herfra og reise videre opp til Nord-Argentina og begynne virksomhet blandt indianerne der hvor de ennu ikke kjenner Gud.

Den tid jeg har vært her i Rio Tercero har jeg også sett Herrens arm uttrakt til frelse. Ja den er ennu ikke for kort til å frelse, og hans ore er ennu ikke for tung hørt til å høre. Det er jo forferdelig hvordan folket også her lever i overtro og uvidenhet og i dette forferdelige bedrag av de katolske prester som lærer dem at sjelen først må tilbringe mange år i skjærsilden før den til sist kan komme inn i himmelen.

Der finnes en stor forretningsgård her i Rio Tercero som blev skjenket av en kjøbmann til de katolske prester for han døde, for at de skulde lese messe for ham så han for kom ut av skjærsilden. Ja, i sannhet, de gjør Guds hus til en handelsbod, som Jesus sa til de skriftlærde og fariseerne.

Her i Rio Tercero har katolikene også en stor have som heter El Jardin infantil (barnehaven). Til jul år hadde de store festligheter der. Der solgtes ol og sterke drikke og høit oppe på en stolpe stod der et skriftsted: «Ære være Gud i det høieste og i menneskene hans velbehag», men der under var plasert fullt opp med tomflasker. Ja, kan Gud ha velbehag i noe sådant, så kan han ha velbehag i alt. A nei, Gud er nok ikke med på hvad som helst, derfor sier han også, når han ta-

ler om den store skjøge i Adambaringen, som uten tvil er den største skjøge: «Ga ut fra denne muld for at ikke I skal ta del i menneske piager». Forierdeug vil kommen du over en sådan kirke, som på en så grusom måte tortaisker Guds ord og forvender Herrens rette veier.

En av de unge troende brødre i forsamlingen her var for en tid siden inne hos den katolske presten her i byen. Broderen er nemlig smed og var innom med en regning. Da utspant det sig følgende samtale mellom ham og presten:

Først blev han spurt om vi hadde Santos (helgener) her i vårt lokale.

— Ja, sa broderen, de fleste som tilhører der er helgener.

— Er du sikker på at du er på den rette veien? spurte presten.

— Ja, det vet jeg, for jeg kjenner gleden i mitt hjerte.

— Ja, men det er så få av dere evangeliske troende, sa presten.

— Ja, sa broder Adoro (så er nemlig hans navn) Bibelen sier også det, at det er få som går på den smale vei, men mange er de som går på den brede vei som fører til fortapelsen.

— Gid vi hadde mange slike unge menn iblandt oss som dig, sa presten. Jeg vil ikke forstyrre dig, la han til.

Saken er imidlertid den, at den katolske kirke kan ikke fremvise en eneste en som ved deres messer og helgentilbedelse har makket å avsta fra sitt syndige liv som de lever. Ikke en eneste en.

Men lovet være Gud, på våre moter her kan vi høre vidnesbyrd fra dem som har lagt under for alle de laster et menneske kan komme i, men fordi de har mottatt evangeliet er de blitt forvandlet til nye skapninger i Kristus Jesus. Det gamle er forbi-ganget og se alt er blitt nytt.

Iaften skal vi atter til vår utpost Coralito som ligger ca. tre argentinske mil herfra. Vi reiser dit hver uke og selv om vi ennu ikke har sett noen frukt av vårt arbeide der, så vet vi at Herrens ord vender aldri tomt tilbake, men det skal lykkelig utføre hvad han sender det til.

Venner, bed for oss fremdeles. Vi er glad for at I er med og strider for oss i eders bønner. Kampen er ofte hård og åndemaktene setter inn på oss. Vi får erfare sannheten av Pauli ord i Efeserne 6 når han sier at vår kamp er ikke mot kjød og blod, men mot makter og myndigheter, mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrummet.

Hjertelig hilsen til eder alle.

Eders for Argentinas frelse hengivne broder

Signe Grønvold.